

2.4

»Argumentativni vzorec«

– pravila in elementi procesa veljavne racionalne argumentacije pri oblikovanju in utemeljevanju stališč

Na podlagi umestitve v predstavljeni širši retorični kontekst se lahko zdaj podrobneje posvetimo ožji zastavljeni temi preučevanja (in poučevanja) – argumentiranosti. Mogoče se na prvi pogled zdi, da naj bi bila spretnost veljavnega argumentiranja pomembna predvsem pri razlaganju nove učne snovi in s tem predvsem spretnost učiteljev. Vendar pa predstavlja enega temeljnih delov komunikacije, značilnih za vse sodelujoče v komunikaciji (učitelje in učence), ki je lahko prisoten v različnih delih učne ure. Prisotno je lahko tam in takrat, kjer/ko se osredotočamo na poglobljeno razumevanje določene teme, npr. tudi pri opravičevanju. Racionalno argumentacijo lahko opredelimo »funktionalno«: *uporablja se pri oblikovanju, utemeljevanju, zavračanju, preoblikovanju stališč, ki naj jih sprejmejo sogovorniki*. Tudi z vidika predstavljene retorične perspektive ne gre toliko za strukturni del govora kot za izbiro argumentov – *argumentacija je prisotna v tistih delih oz. takrat, kjer/ko želimo racionalno prepričati, oz. izberemo pretežno objektivno metodo prepričevanja (logos)*. Ne glede na to, da racionalne argumentacije nismo opredelili kot fiksni strukturni del govora/teksta, ostaja v pedagoškem procesu nujna v delih učne ure, ki so namenjeni razlagi novih znanj in predstavitvi usvojenega znanja.

Osnovni in razviti model argumentacije, ki naj omogočata oblikovanje veljavnih in kvalitetnih argumentov oz. procesa argumentacije, povzema po Toulminu (1958/1987), o katerem smo podrobneje pisali v prejšnjem poglavju: